

ствени въпроси не повдига, избѣгва да начеква по-дълбоко въ работитѣ, особено при спорове за нравственостъ, за добро, за зло, за голѣми хора, за право, за свобода, за човѣшки и обществени отношения, за човѣшки достояния, никакъ не го интересува самата истина, а само това което се приема за благоприлично отъ посредственитѣ глави и отъ успокоенитѣ подпори на обществото. Случи се човѣкъ даровитъ, значителенъ изпадне въ нѣкоя тежка неволя, наклеветенъ отъ обществото, отъ врагове, или просто наистина пропадналъ въ нѣщо — тогава о, тогава, самодоволния устройва оргии на щастието си. Зареже си работата, тича при тогова, при оногова, пита знае ли и, ако не знае, разправя самъ и почне: „Е да го видишъ, сега тоя господинъ! Той бѣ вдигналъ глава като нѣкой богъ. Такива сж всички тѣ“. И блѣднѣе и сърдцето му лудо играе отъ радостно вълнение.